

עין משפט
גור מצוה

סח א מ"י פט"ו מהל'
מחללת אסירות
הכלה יד:
סח ב מ"י פ"ד מהל'
שאר אבות הטומאות
הכלה יד
ע ג מ"י פ"ג מהלכות
תמחיל משבת ומושב
הכלה יד
עא ד טו"ע י"ד ס"ק
קד ספיק ח:

סח: השוכר את הפועל פרק המישי עבודה זרה

ת"ש ססיפא. מהך דנפל של תרומה תחלה היה יכול לפטו
כמו שמותי לבסוף אלף דניחא ליה להניח כל הנדירות
עד שמעתיך על האמת: והני תלחא בבי. תמי דשאר וכן
דין שגפל לתוך ערשיו ואע"ג דבשארז איכא מרי בני נפל של

תרומה תחלה ונפל של חולין תחלה
תרייכו תשיב לכו חזא דמשום נפל
של תרומה תחלה מסיים לפרושי נפל
של חולין תחלה לאשמועינן דאפילו
בפגום מעיקרא קאמר ת"ק:
לרבי שמעון איצטרופי הוירד
איסור. וז"ל אמאי לא
חלי פלוגמיהו בזה וזה גורס כהניח
דסוף פרק כל הכללים (לעיל דף מט.)
וי"ל דהיינו דוקא שאין בזה כדי
להחמין ולא בזה (ו) כי מטטרפי ה"ל
זה וזה גורס אלף כשיש בכל אחד
כדי להחמין און ש"ך זה וזה גורס
ואפי' מאן דשרי התם אסר הכא:
(וע' חו"ס פסקים ס. ד"ה עד):

רבי שמעון איצטרופי דאמר אפי'
איסור ואיבדור לא מצטרפי רתנן
הערלה והכלאים מצטרפים ר"ש אומר
אין מצטרפין. מימה דנמעילה (דף
יח.) פריך מהא דקאמר ר' שמעון
הערלה והכלאים אין מצטרפין אהיהא
דר' שמעון דאמר כל שהוא למכות
ואי"ל למ"ל לירוף ומשני התם אין
מצטרפין אין לריכין לנרף פירוש
דכלל שהוא נמי מתייבד והכא משמע
דאין מצטרפין ממש קאמר שאין
מצטרפין לחייב ומירן ר"מ דהיהא
דהתם דפריך מינה נמסקת מעילה
היינו דמתניח דהתם דמסקת ערלה
דאמרין נמי רבי שמעון אומר אין
מצטרפין גבי ערלה וכלאי הכרס
והתם מיייר בערלה וכלאי הכרס שהם
בעיניהו כלל תערוכת וכן קאמר
אין לריכין לנרף והיהא דמיימי הכא
לאו היינו ממני' דמסקת ערלה אלף
היינו ממני' דמיייר בתערוכת והכי
איכא התם ה"ע הרלה והכלאים אסורין
ומצטרפין לו ע"ס זה ר"ש אומר אין
מצטרפין והכי פירושו דמ"ק סבר
דמצטרפין זה ע"ס לו לאסור התערוכת
דהיתר אי ליכא מאתים שאם נפל
חלי לוג מערלה וחלי (ו) מכלאי הכרס
לפחות ממאתים לוגין דהיתר מצטרפין
לאסור התערוכת ור"ש אומר אין
מצטרפין לאסור דכיון דליכא מאתים
דהיתר מערלה לחוד או מכלאי הכרס
מותר אע"ג דליכא מאתים מן כולל
והשתא ניתא דעל כרסך הך אין

מצטרפין ממש קאמר דכפי' דליכא למימר אין לריכין לנרף קאמר כי היהא דמסקת ערלה ומשום דכל שהוא למכות דקאמר התם ר"ש
כל שהוא למכות (ו) היינו דוקא באיסור בעיניהו אלף ע"י תערוכות בהיתר לא דלכ"כ לא תמנא שום ביטול לר"ש לא כדכונ ולא נקי ולא
נמאתים אלף ודאי באיסור מעורב בהיתר מודה ר"ש כדפי' אלף היכא דלא ש"ך ביטול כגון היכא דליכא טעם חשיבין ליה כאליו היה
האיסור בעין דהא טעם כעיקר דכפ"ל: (ע"י חו"ס מעילה יח. ד"ה מי חו"ס) שבת פט: ד"ה אסורין חו"ס) בטכוס ס: ד"ה וכו' הנהא):

הואו עכברא דנפל בנו הביאת דשיכרא אסריה רב אהווא שיכרא. וימיה דהא זונן זונן הוא ולשמתי וי"ל דמיייר ששה שם יום או
יומים והיה כגוש בתוך השכר וכגוש הרי הוא כגוש: (ד"ה א) (מ"מ) אפי' אינשי מיניה. פ"ה וא"כ למ"ל דלקרייה רחמנא
דהיינו חידושה וכן פירש לקמן גבי שבת ודע וז"ל דנהי דמאס ודביילי אינשי מיניה מ"מ לא הוה ידעינן דהאיבולו בלאו האוכל שרן וכן
שיהא טעם בשבת זרע ועוד דלכ"כ לא הוה חידוש חידוש בעלמא ככל מקום בתלמוד חידוש בעלמא ר"ל איסור מכלל היתר או היתר
מכלל איסור לכן נראה דהא דביילי אינשי מיניה (ו) וא"כ מן הדיון היה לנו להחירו משום דהוה פגם ונתן טעם לפגם בעלמא מותר ואפי"ה אקריה
רחמנא סוף כל ג"ל דשרגים אסור כיון שרן איסור והשתא ניתא דהוה כשאר חידוש בעלמא שכלל התלמוד דהוה איסור מכלל היתר:
אלא בעתה איצטמא לה ויבש. כיון דחידוש הוא כדאמר וז"ל מאי פריך בשלמא גבי איסור הוה חידוש כיון דנע"ל בעלמא שרי והכא
אקריה רחמנא אלף גבי טומאה מה כן? אי הוה פגם הוה גבי טומאה אין לחלק בין פגם לשבת וי"ל דגבי טומאה נמי הוה חידוש
מה שהוא טעם נמה שהוא פגם שהרי גלי קרא בערלה דשאינה ראויה לגר דהיינו שספירחה אינה קרויה נבלה: אמר רבא הלבנתא
נותן טעם פגם בו'. פירוש אף כשרגים ולא מימא דכשרגים חידוש דקאמר לעיל ולימאר משום פגם דשרגים אלף אף כשרגים פגם
מותר ועכברא כשיכרא דאמר לא ידענא אי משום נתן טעם לפגם דקסבר אסור (ח) אף (ו) כשאר שרגים) ולית הלכתא כוותיה פירוש
דף

דרבבי יורא. דחיימון יומר מדאי שגח הוא לענין חיימון עיסות אחרות: (ב)
ופקטי נפל של פרוסה תחלה. דהשניח ולבסוף פגם הוא ומרי
ר"ש נה: סלפא בני. רישא היכא דנפלו כלחת ואשמועינן פלוגמא:
מייעתא. נפל של תרומה תחלה. כגא דסיפא יין שגפל לתוך ערשיו.

מיעתא נמי אשמועינן דהשניח ולבסוף
פגם דברי הכל אסור: סיפא דלא
משבח כלל. יין כדשניס אפרי רבנן:
רישא. דתרימה אשכחיה יין שגפל לתוך ערשיו
דחולין כרישא והדר פגמה תרוייהו
מיבעיה: לר"ש אלטרין. לאשמועינן
דר' שמעון תמיר: מי גרס לה שפחמן
כשעס אהס איסור. ונמנלא דהשניחו
ולבסוף פגם ובהיהא הא קא מודית
לן דאסור: שניסא שפחמן. ולא
האיסור נכדו השניחו: וליסור.
משום משניח ולבסוף פגם דמורי ר"ש:
נה: בערלה וכלאי הכרס מצטרפין.
אם נפלו שניהם לפחות ממאתים:
והכא. גבי שרן היינו טעמא דאסור
בפגם: דהא. איסור שרן חידוש הוא:
דהא פמאס. וכלאו אהורה דביילן
אינשי מיניה ולמה ליה דאורה רחמנא
עליה ש"מ אפי' נותן טעם לפגם
אסור: אלף מעפס. אי חידוש הוא:
יעמא לה ויבש. שהרי מאוס הוא
ודביילי אינשי ממגעו למה ליה דאורה
רחמנא עליה ש"מ אפי' כשהוא יבש
טעמא: אלף סקן. נמסקת נדה
(דף נד.) אלף שרן ושכנת זרע
מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין אלף
לאו ש"מ לא מאים שרן ולא חידוש
(ה) ואלטרין לאהורי עליה דעובדי
כוכבים אלף: וליעמינן ככנס זרע.
הא ודאי ממאס ודביילי אינשי ממגעו
וחידוש הוא טעמא לת ויבש: אלף.
שאני לענין טומאה אע"ג דחידוש
הוה גזרת הכתוב היא דלא זרע
יבש דמתיב) כל אשר יפול עליו מהם
במותם כעין מותם כשהן לחין: ככנס
זרע אמר רחמנא כראיה לזרוע.
או איש אשר תלא ממנו שכנת זרעו:
דמאס. ככנס של י"שוב מאים:
עכבר דוכרא. אשקור"ל כנע"ז:
נפל

למה ליה דאורה רחמנא עליה ש"מ אפי' כשהוא יבש
טעמא: אלף סקן. נמסקת נדה
(דף נד.) אלף שרן ושכנת זרע
מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין אלף
לאו ש"מ לא מאים שרן ולא חידוש
(ה) ואלטרין לאהורי עליה דעובדי
כוכבים אלף: וליעמינן ככנס זרע.
הא ודאי ממאס ודביילי אינשי ממגעו
וחידוש הוא טעמא לת ויבש: אלף.
שאני לענין טומאה אע"ג דחידוש
הוה גזרת הכתוב היא דלא זרע
יבש דמתיב) כל אשר יפול עליו מהם
במותם כעין מותם כשהן לחין: ככנס
זרע אמר רחמנא כראיה לזרוע.
או איש אשר תלא ממנו שכנת זרעו:
דמאס. ככנס של י"שוב מאים:
עכבר דוכרא. אשקור"ל כנע"ז:
נפל

תורה אור השלם

- 1. ואיש כי תראה מטעו
שבתך ודרו ורחין בשבת
את כל בשו' וקמא עד
הערב: ויקרא יט טו
2. וכל אשר ירדו יקלו
מיום שבתם וקמא מכל
כלי עץ או בגד או עור
או שק כל כלי אשר
יקשה מלאכה בהם
ביום יובא וקמא עד
הערב וטהר:
ויקרא יא לב

הגהות הב"ח
(א) ר"ש ד"ה אלהי פק
לה ולא חידוש הוא
ואלטרין לאהורי עליה
כיון דשניח ככנס אלף
לה חידוש: (ב) חו"ס ד"ה
ל"י שמעון וכו' ולא חידוש
כיון דהתמין ס
מצטרפין: (ג) ד"ה ר'
שמעון וכו' ונפל לוג
מכלאי הכרס וכו' וי'
מכלאי הכרס לחוד מותר:
(ד) כאלף כ"ל שהיא למכות
דהתם היינו דוקא:
(ה) ד"ה דהא מטמאס
וכי והיינו חידושה וכו'
לא הוה חידוש דהבא
חידוש: (ו) אמר ד"ה
כביילי אינשי מיניה הי"ק
וא"כ מן הדיון: (ז) ד"ה
אמר וכו' דקסבר אסור אף
בשרציה ולית הלכתא:

לענין רש"י

אשקור"ל (אשקור"ל).
א"י.

מוסף רש"י

בעין מותם. כעין שפת
מימה שהיו לחים, למעט
שרן שיש: (וחו"ס דף...)

הואו עכברא דנפל בנו הביאת דשיכרא אסריה רב אהווא שיכרא. וימיה דהא זונן זונן הוא ולשמתי וי"ל דמיייר ששה שם יום או
יומים והיה כגוש בתוך השכר וכגוש הרי הוא כגוש: (ד"ה א) (מ"מ) אפי' אינשי מיניה. פ"ה וא"כ למ"ל דלקרייה רחמנא
דהיינו חידושה וכן פירש לקמן גבי שבת ודע וז"ל דנהי דמאס ודביילי אינשי מיניה מ"מ לא הוה ידעינן דהאיבולו בלאו האוכל שרן וכן
שיהא טעם בשבת זרע ועוד דלכ"כ לא הוה חידוש חידוש בעלמא ככל מקום בתלמוד חידוש בעלמא ר"ל איסור מכלל היתר או היתר
מכלל איסור לכן נראה דהא דביילי אינשי מיניה (ו) וא"כ מן הדיון היה לנו להחירו משום דהוה פגם ונתן טעם לפגם בעלמא מותר ואפי"ה אקריה
רחמנא סוף כל ג"ל דשרגים אסור כיון שרן איסור והשתא ניתא דהוה כשאר חידוש בעלמא שכלל התלמוד דהוה איסור מכלל היתר:
אלא בעתה איצטמא לה ויבש. כיון דחידוש הוא כדאמר וז"ל מאי פריך בשלמא גבי איסור הוה חידוש כיון דנע"ל בעלמא שרי והכא
אקריה רחמנא אלף גבי טומאה מה כן? אי הוה פגם הוה גבי טומאה אין לחלק בין פגם לשבת וי"ל דגבי טומאה נמי הוה חידוש
מה שהוא טעם נמה שהוא פגם שהרי גלי קרא בערלה דשאינה ראויה לגר דהיינו שספירחה אינה קרויה נבלה: אמר רבא הלבנתא
נותן טעם פגם בו'. פירוש אף כשרגים ולא מימא דכשרגים חידוש דקאמר לעיל ולימאר משום פגם דשרגים אלף אף כשרגים פגם
מותר ועכברא כשיכרא דאמר לא ידענא אי משום נתן טעם לפגם דקסבר אסור (ח) אף (ו) כשאר שרגים) ולית הלכתא כוותיה פירוש
דף